

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. II.

Den 1. Mars 1880.

29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernakel i Provo den 30te November 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Siden denne Konferences Aabning have vi, af de Brødre, der have talt til os, hørt en Mængde store og vigtige Sandheder fremsatte. Disse Konferencer ere bestemte i den Hensigt at ordne og bilægge Sager, som kunne forekomme i de forskjellige Staver, og til at belære Folket i alle Ting, som kunne tjene til Gavn baade i denne og den tilkommende Verden.

Mine Brødre af de Tolvs Kvorum, saavel som jeg selv, have i den senere Tid rejst meget iblandt Folket. Vi have besøgt nogle af de vigtigste Staver og overværet deres Konferencemøder, blandt hvilke Staverne i Sanpete og Cache Valley — to af de vigtigste i Territoriet, i hvilke Templer opføres. Vi træukte, at vi vilde besøge dem og se efter Tingenes Tilstand; hvilke Fremstridt de gjorde i disse vigtige Foretagender, og dersom de behøvede hjælp; saa kunne vi yde dem den med bedre Skjøn efter at have taget deres Stilling under Overvejelse. Vi fandt, at Folket paa begge disse Steder havde

veret meget flittige, trofaste og gavmisde ved Opsærelsen af Herrens Templer, paa det de maatte kunne gaa ind i dem og udføre Ordinancer i Guds Hus for dem selv, og modtage de Belsignelser, som Gud maatte have at tildele sit Folk, og administrere ikke alene for dem selv, de Levende, men ogsaa for de Døde. Vi fandt, at en stor Mængde Midler vare blevne anvendte i begge disse Dale, iudbesattende de omliggende Distrikter, der ere blevne opfordrede til at hjælpe til med Opsærelsen af disse Templer, og man opfører fortinlige Gudsdyrkelseshuse paa begge Steder. Templet i Cache Valley bygges af haarde Klippesten, en Slags Marmor, som vil dame en uhyre stærk Mur. Der er alligevel paa enkelte Steder blandet smukke Sandsten imellem, hvilke maa tilføres Pladsen langvejs fra. Man har allerede bygget Murene til en Højde af 55 Fod og Arbejdet strider stadigt fremad. I Sanpete fandt vi ligeledes Befolningen i fuld Virksomhed. I hint County findes der smukke lys-

farvede Sandsten, som let lade sig tilhugge og ville danne en meget smuk Bygning, næsten ligesaa skøn som den i Salt Lake City, med den Forskjel, at Stenene kun ere tilhugne paa den udvendige Side. Saaledes gaar Alting hurtigt fremad, hvilket tyder paa, at de Hellige ere ivrige i at fremme Guds Hensigter, som de, i Forening med os, have paataget sig at udføre.

Da vi besøgte disse Steder, følte vi Attraa til at besøge Befolkningen i de nærmestliggende Settlementer. Vi gjorde et Forsøg herpaa tidligere, men formaaede ikke den Gang at udføre det paa Grund af vigtige Omstændigheder, der gjorde Krav paa vor Øpmærksomhed i Salt Lake City, men da vi denne Gang havde Tiden til vor Raadighed, besøgte vi alle de vigtigste Settlementer i Sanpete og Cache Valley, hvilke ere mange. Vi ansaa det for passende, eftersom de verstedø have ligesaa gode Forsamlingslokaler, som I have her. I Cache Valley har man et langt større Lokale, end I have her, og jeg tror ogsaa, at det i Ephraim, Sanpete, er større end dette — desnaagtet kunde de ikke rumme hele Folket, ejheller kunde man faa dem samlede, og det kunne I heller ikke her. Dersom de Hellige ønskede at overvære Konferencen, kunde de ikke faa Plads, og vi troede det derfor klogest at besøge dem i deres Hjem, gjøre os bekjendt med deres Stilling, føle Aalanden blandt dem og lade dem føle vor Aaland; tale med dem, prædike for dem og se efter hvad de foretog sig.

Vi fandt i disse Tempeldistrikter, at endskjøndt de Hellige havde været meget nidskjære og gavmilde i at fremskynde Arbejdet, behøvede de alligevel betydelig Hjælp, og vi følte, at det var vor Pligt at hjælpe dem med Kirkens almindelige Fond, ligesom vi gjøre i Salt Lake City,

men dog ikke med ligesaa betydelige Summer.

De arbejdede i Fælleskab i en Slags forenet Orden, men naturligvis ikke organiserede i den „Forenede Orden“. Men, eftersom vi arbejde i Forening for Guds Kirkes og Riges Interesser, mente vi det var fuldkommen rigtigt, at disse Steder skulle erholde den nødvendige Understøttelse; vi tænkte ligeledes, at en saadan Følelse og Aand vilde være tilfredsstilende for vores Brødre i Præstedommet og de Hellige i Almindelighed i hele Territoriet, thi vi ere Et og burde være enige i vores Bestrebelsel for at opbygge Guds Kirke og Rige. Da vi havde nydt megen Glæde ved at prædike for og være i Selskab med de Hellige paa de Steder, vi have besøgt, skønnede vi det rettest at komme til Eder og gjøre ligeledes — ikke særlig at tale til Eder, fordi I uden Twivl have Prædikanter nok og tilstrækkelige Prædikener, maaesse flere end I kunne efterleve; men paa nogle Steder nyder Folket ikke den samme Lejlighed, som I her i Provo, thi vi nødsages ofte til at rejse forbi mange Settlementer paa Vejen, og man kunde maaesse tro, at de blive forsømte. Vi troede det rettest at benytte vores egne Kjøretøjer i vort Besøg til Eder, ligesom vi gjorde i tidligere Tider, og staa af paa Vejen og besøge Folket i deres egne Hjem, hørte videre paa Hovedvejen og Bivejene og prøvede paa at mødes med alle de Hellige, thi vi ere alle Et, eftersom vi alle ere blevne døbte med en og samme Daab, og vi burde nyde af den samme Aand og blive styrede af de herlige Principer, som Gud haraabnbarer til Menneske slægtens Beleverse og Ophøjelse. Der er desforuden en stor Mengde Tildragelser, som finde Sted Efter anden, hvilke nødvendig gør, at vi skulle være bekjendte med hverandres Følelser, saa at vi kunne forstaa

Herrens Billie og være beredte til at arbejde i Forening med ham til Men-nesleslægtens Gavn, ved at opbygge Zion og Guds Rige paa Jorden. Det glæder mig altid at prædile Evangeliet, og mine Brødre af de Tolv Kvorum føle ligeledes Glæde derved. Jeg har ingen større Glæde end at prædile Evangeliet for Jordens Nationer og have Selskab med og tale til Guds Hellige. Endstjændt jeg nu ikke er island til at rejse udlands, kan jeg dog, og ligeledes kunne de Tolv, have Selskab med Eder, thi de føle ligesom jeg i denne Henseende. Vi kunne besøge de Hellige i deres Hjem og der tale til dem om de Ting, som høre Guds Rige til.

Der gives mangfoldige Ting, forbundne med dette Rige, hvilke det vilde være passende at omtale fra Tid til anden, saa at vi kunne handle i Forening med hverandre; være Et i vores religiøse, selskabelige og politiske Anstæller, thi alt dette er noje forbundet med den Stilling, vi som den Allerhojestes Hellige indtage i Opbyggelsen af hans Zion her paa Jorden. Disse ere aandelige Ting. Der gives andre Ting, som kaldes timelige, og der tales ogsaa om Ting, der figes at være evige i deres Natur, og alle disse Gjenstande, i alle deres Forgreninger, fordrer mere eller mindre vor Opmærksomhed. For Eksempel: Vi ere samlede tilsammen her i disse Bjergdale. Vi ere samlede her, fordi vi annammede Jesu Kristi Evangelium, og formedelst dets Åabenbaring til Joseph Smith, og fordi at vi, efterat have annammet det, nød af dets Aand, og fordi at Lærdommen om Indsamlingen var forbunden med det. Vi ere indsamlede hertil under ejendommelige Omstændigheder, men vort første Formaal var simpelthen at være Evangeliet lydige. Omstændigheder ere indtrusne, over hvilke

vi synes kom at have siden Kontrol; ved at være indsamlede og indtage den Stilling, vi nu gjøre, og ved at udgjøre en Del af denne Nation, gives der visse politiske Pligter, som synes at trænge sig ind paa os. Vi kom hertil alene af religiøse Bevæggrunde, fordi vi havde Tro paa Gud; fordi vi havde Tro paa det evige Evangeliums Gjengivelse; fordi vi havde Tro paa at forene os som et Føl; fordi vi havde Tro paa Ordinancerne i Guds Sons Evangelium; fordi vi troede paa Guds Kirkes og Riges Oprættelse med de dertil hørende forsljellige Embeder gjennem alle Kirkenes forsljellige Forgreninger. Vi samledes saaledes i en kirkelig Egenstab; men efter som vi samlede os som et Føl, bragte vi vores Legemer med os, eller rettere, vi bragte vores Sjæle med os, thi Aanden og Legemet, figes der, udgør Menneskets Sjæl. Vi kom hertil, og efterdi vi nu opholde os her, udgjøre vi en Del af de Forenede Stater. Vi blev derefter organiserede som et Territorium og udgjøre nu en Del af de Forenede Staters Regierung; dette er en naturlig Selvsølge.

Der er et stort Antal Hellige samlede her. Jeg kan ikke med Bestemthed sage hvormange, men Nogle mene nullem 150,000—200,000. Det er nødvendigt for os at være under en eller anden Regierung. Efterdi vi vare her i de Forenede Stater, blev vi naturligvis en Del af deres Regierung, og som Skil og Brug er, blev vi af denne Regierung optagne som et Territorium. Under disse Omstændigheder udsendte Regieringen visse Embedsmænd, f. Ex. en Guvernør blev bestillet og valgt af de Forenede Staters Præsident og antagen af Senatet; han modtager sin Bestallung fra Administrationen for de Forenede Staters Regierung, og han kommer hertil

som dens Repræsentant. Saa have vi Forenede Staters Dommere, en Selrester, en Marshal og andre civile Embedsmænd, ifølge den Skif, som eksisterer blandt Folk, der, saaledes som vi, ere bosiddende i et af de Forenede Staters Territorier. Der findes her et vist Antal af Regierungens Repræsentanter, lovmæssigt beskikede og bemyndigede, ifølge Landets Skif og Brug, til at varetage denne Nations Interesser. Vi staa alt-saa under denne Regierung, ere underkastede dens Love og skulle modtage dens Embedsmænd. De komme blandt os, hvilket er fuldkommen rigtigt, ifølge Skif og Brug i de Forenede Stater, og det er vor Pligt at behandle dem paa en passende Maade, og det er deres Pligt at behandle os paa en passende Maade. Dette er en gjensidig Pligt. Vi behøve Lovens Beskyttelse, hvorsomhelst vi op holde os, eller under hvilkesomhelst Omstændigheder vi maatte være i. Naar vi gjøre dette, gjøre vi alikrat det samme som andre af vore Medborgere, der ere i lignende Omstændigheder. Dette er en Sag, som er blevet tilvejebragt ved vores religiøse Anstnelser. Vor Religion bød os at samle os tilsammen, og efter at have samlet os, udgjøre vi et Antal Mænd, og da vi bo i et Territorium, som tilhører de Forenede Stater, er det uødvendigt, at vi skulle underkaste os dets Love og Skifte, ifølge de Bestemmelser, som ere gjorte, og de Overenskomster, som ere blevne vedtagne under deres Jurisdiktions og Regierung. Disse Punkter ere alle simple Kjendsgjerninger; de indeholde intet Usædvanligt. Endvidere have vi som amerikanske Borgere visse Rettigheder, og Andre have ogsaa visse Rettigheder. Alle Mennesker i de Forenede Stater besidde visse Rettigheder, som ere garanterede dem ved Konstitutionen. Vi have ligeledes vores

longivende Embedsmænd, indsatte ifølge Kongressens Førslag, og vedtagen af de Forenede Staters Regierung. Vi have vores Domstole, Fredsdommere, Borgerrepræsentanter og Embedsmænd til at bestemme de forskellige Love, som angaa Opdragelsen og de offentlige Undervisningsanstalter samt alle andre Sager, alikrat ligesom man har i andre Territorier. Uagtet alt dette, findes der dog Et, i hvilket vi ere ubehageligt stillede. — Det er den Vankelighed, der fremkommer ved den besynderlige Stilling, vi indtage i religiøs Henseende. Saavært jeg veed, findes der ingen andre. Jeg har været Medlem af denne Kirke i mange Aar og højt blandt denne Nation i mange Aar, og har i en lang Aarrelke været en Borger i Landet; men der findes Intet uden en Ting, som paa nogen Maade kan synes anstødeligt, og det er vores Meninger angaaende Flerkonesystemet; der findes i alle vores Handlinger intet Andet, som noget Menneske i hvilkenomhelst Del af Verden kan eller vil forsøge at finde Fejl ved. Intet Menneske kan med Sandhed sige, at dette Folk har handlet troldst mod de Forenede Staters Regierung; derjom man siger saa, siger man Usandhed, og mange af dem, som sige det, vide godt, at de lyve. Vi ere ikke oprørsk; vi foraarsage ingen Twistigheder; vi samle ingen Pøbelhøje; vi gjøre ikke Indgreb i Andreas Rettigheder, hverken paa et politisk, religiøst eller noget andet Omraade. Vi blande os ikke i en Mands Affærer, fordi hans religiøse Tro er forskellig fra vor; men derimod forsvare vi alle Mennesker, saavært det staar i vor Magt. Men vi have undertiden Lejlighed til at finde Fejl hos Andre, og det er, naar man søger at gjøre Indgreb i vores Rettigheder. Dette tro vi er fejlagtigt og strikkende mod Sømmelighed, god Tro og

retfærdige Principer, og følgelig tale vi derom, hvilket er fuldkommen rigtigt, thi vi har Lov til at gøre saaledes. Dersom nogen Mand gjør Indgreb i Menneskehedens almindelige Nettigheder, hvad enten det er i politisk eller religiøs Henseende, da have vi ligesaa stor Ret til at udiale vores Følelser og forsvare vores Nettigheder, som nogen anden Samfundskasse har under lignende Forhold, og intet fornuftigt Menneske vil forsøge at beroje os denne Frihed.

Vi ere villige til at øre alle hæderlige Mand og behandle dem retfærdigt og upartisk, men vi ville og kunne ikke agte disse elendige Mand, som ikke respektere andre Menneskers Nettigheder; som ville gjengælde Gudt med Ondt, nejsatte vor Karakter, udsprede falske Nygter om os, og paa alle Maader høge at slade os — vi kunne ikke anse dem som hæderlige Mand. De behandles ikke med Agtelse af Nogen. Men værst af Alle ere de elendige Smylegaster, som under Venstrevældens Raabe snige sig ind i vores Hjem og drage Fordel af visse Forhold for derefter at blive Angivere og indville Eder i Vrede. I alle Lande blive saadanne Mand foragtede, og man ser paa dem som Skurke, der ikke ere værdige at være i ærlige Folks Selstab. Det er Ingen, som er mere foragtelig end en Spion. Man ser paa ham som paa Varmen af Folket og det smudsigste Skarv i hvilketomhelst Samfund og Land, han maatte være i. Vi ønske ikke at have Selstab med saadanne; vi kunne ikke, thi vores naturlige Følelser strider imod, og idet vi øre ærlige Mand, hvoromhelst de findes, sige vi om saadanne Individet: „O min Sjæl, indgaa ikke i deres Hemmelighed, i deres Selstab; min Ere, bliv ikke forenet med dem.“ Saadanne ere vores Følelser angaaende disse Individet.

Vort Egteskabssystem er et af de største Principer, som Gud nogensinde udvilledede for Menneskeslægten, hvadenten Menneslene tro det eller ikke. Det gives Mange, der ikke ere saa bekjendte med dette Princip, som vi ere; de forstaa ikke Gud eller hans Abenbaringer, og de vilde ikke, dersom det netop kom til en Afgjørelse, have Noget mod os hvad denne Sag angaaer. De forstaa den ikke, og de ønske heller ikke at komme til at forstaa den, thi der findes en Mængde fordærvede Mand, som ingen Karakter besidde, og de bryde sig ikke om deres Fremtid, naar blot de kunne tilfredsstille deres Lyster i Nutiden.

Sygte vi denne Verdom, eller bad vi Gud om at maatte have flere Husmænd? Nej. Var det en Sag i Overensstemmelse med vort Forgodtbefindende? Nej. Den samme Gud, som aabenbarede Evangelietets første Principer for Joseph Smith, aabenbarede ham ligesledes Verdommen om Flerkonesystemet; det blev os forelagt som en Verdom, vi burde tro paa og ledes af. Kunde vi forhindre dette? Hvad havde vi at gøre dermed? Det er en Guds Besaling, og Spørgsmålet er: Skal jeg, efter at have annammet Guds Søns Evangeliu og sluttet Pagt med ham om at adlyde hans Love og lade mig styre ved Abenbaringen af hans Billie, skal jeg, spørger jeg, fordi Noget forekommer, som ikke behager mig, sætte min Billie og Dommetraft mod hans? Skal jeg ubryde: Jeg vil blive foragtet, jeg vil blive hadet? Skal jeg overtræde Guds Love, fordi en saadan Følelse gjør sig gældende? Nej, jeg kan ikke gjøre det, ejheller kunne I, som tro paa Abenbaringen. Gud gav den til Joseph Smith og han lært den til os. Nu, hvorledes gik det? Det første, som blev gjort, saasuart det løb sig gjøre — da Guds

Ord kom til os, thi der hengik en Tid efter at denne Aabenbaring var blevet given, i hvilken det ikke var os tilladt at forkynde denne Lærdom for Offentligheden — var Professor Orson Pratts Sendelse til Washington for der at udgive et Blad, netop der hvor Regjeringsgens Hovedsæde var, for der at erklære vore Meninger angaaende polygamist 2Egteskab for denne Nation og for hele Verden. Han udførte denne Mission, han udgav et Blad, kaldet „The Seer“ og holdt flere Foredrag om Ugen i en Sal, som var lejet i dette Øjemed. Laa der noget Skjult heri, noget Lavt eller Noget, som stred mod denne Nations eller andre Nationers Interesser? Nej, det var simpelthen at forkynde visse Principer, som høre til det evige Liv og Pagter, som skulle eksistere gjennem Evigheden mellem vores kjødelige Slægtninge i denne og den tilkommende Verden. Gjorde vi Indgreb i Andres Retigheder? Nej. Dersom vi modtog nogen Aabenbaring, saa havde vi ingen Ret til at undlade at efterkomme den. Andre kjende ikke noget til disse Ting, følgelig kunne de ikke fatte vor Stilling. Have vi foretaget os Noget paa en hemmelig Maade? Ikke førend vi blevne nødsagede dertil. Jeg erindrer, at jeg for nogle faa Åar siden blev bragt frem for en Domstol for at afgive Vidneudsagn i en Sag. Man spurgte mig, om jeg troede paa at adlyde de Forenede Staters Love. Jeg svarede, at jeg gjorde, med en Undtagelse. Hvilkens er denne? Det er den, som omhandler Flerkonesystemet. Hvorfor troer De ikke paa dens Overholdelse? Fordi jeg tror, den strider mod Aanden i vores Institutioner — den er Brud paa de Forenede Staters Konstitution, og lige imod Guds Love. Dette er jo meget tydeligt. I kunne ikke udtale Eders Meninger tydeligere. Dette var for de

Forenede Staters Højesteret, som havde erklæret Loven at være konstitutionel. En Mand spurgte mig: „Er De forberedt paa at tage mod Folgerne?“ „Altid og hvorsomhelst,“ svarede jeg. Dette var et ligefremt Svar, og idet jeg udtalte det, udtalte jeg Tusinder af mine Brødres og Søstres Følelser. Nu da, hvem har hermed at gjøre? Dersom jeg udøver Noget og er forberedt paa at tage mod Folgerne, hvem kommer det da ved? Blander jeg mig ind i de Forenede Staters Regjerings Handlemaade? Nej. Den har udstedt en Lov for politisk Virkning, hvilken i Virkeligheden er en Snare for os. Man skulle antage, at en stor og mægtig Nation paa omtrent 50,000,000 Indbyggere, kunde have Raad til at tillade nogle tusind Mennesker at løse en social Opgave uden Frygt for fremmed Indblanding. De forstaa os ikke. Vi ønske ikke at skade dem. Mange af dem vide dette, men de kunne ikke altid styre Omstændighederne, og mange af Kongressens Medlemmer, som ikke varer villige til at samstemme i Noget af denne Slags, blevne paavirkede af den Fordom, som hersker blandt deres Folk, udkurat saaledes som Andre blevne i Jesu Dage. Paa hans Tid blev han og hans Tilhængere hadede ligesom vi nu blive. Dersom han nogensinde gjorde noget Godt, hvorledes blev det da omtalt?: „Giv Gud Eren, thi vi vide, at denne Mand (Jesus) er en Synder.“ Saar vi udføre noget Godt, tildeles Andre Eren deraf, istedetfor os; men udøves der derimod noget Skadeligt, som f. Ex. Truistighederne med Indianerne, saa hedder det: „Det er Mormonerne, der ere Skyld deri.“ Jeg formoder, at dersom der er Storm, Skibbrud, Krig eller Blodsudgrydelse i Timbuctu, blandt Zuluerne, Kineserne, Japaneserne eller Europeerne, saa vil man beskydle Mormonerne

for at have en finger med i Spillet! I hvilken Stilling sætter dette os? Ønske vi at blive regjerede af de Forenede Stater og at op holde deres Institutioner? Ja.

Medens vi gjøre dette, findes der mange nedrige Mænd, som fremstille os paa en uriktig Maade, dog findes der ogsaa mange hæderlige Mænd, som nære andre Følelser. Jeg har set Mange, ikke alene i Amerika, men ogsaa blandt andre Nationer, som besidde liberale og ædle Følelser, Mænd af høj Rang og med vigtige Stillinger i Livet. I blandt de hæderlige Mænd, der leve paa Jorden, finder jeg mange, som ere overbeviste om, at vi ere blevne grusomt behandledte af dem, der burde være vores Venner. Hvad skulle vi gjøre under disse Omstændigheder? Efter nu at have udstedt en Lov for at faa os til at gaa i Faldden, vilde de beklage sig over, at vi ikke løbe lige i den, sigende: Tag os og sat os i Fængsel. Endnu ere vi ikke saa store Døsmere, thi vi nære ganske andre Menninger end denne. Dersom de ikke anerkjende Lærdomme, som Gud har aabenbaret os, kunne vi ikke hjælpe det. Dersom de ikke tro vore Ord, kunne vi ikke fåeste Lid til deres. Der er dog Et som vi vide og det er: at vi ere tusind Gange dydigere og tusind Gange renere i vores Handlinger end de ere i deres. Der findes ikke et Land i hele Verden idag, hvor Kvindens Rettighed, Ere og Dyd beskyttes mere end i dette Territorium. Dette er en Kjendsgjerning.

Nu opstaar Spørgsmalet: Hvad skulle vi gjøre? Vi ere under den sørge lige Nødvendighed at beskytte os selv

saa godt vi kunne. Hvorledes bar man sig ad i tidligere Tider? — Hvorledes gjorde man i Rom? Vi ere ikke saa slemt i Knibe, som Folket i forbums Dage. Man underretter os om, at de Kristne vare nødsagede til at leve i Huler, og at de blevne fundne og dragne fra disse Skjulesteder af Regjeringens Spioner og ført til Arenaen, hvor Folk i tusindvis gik for at se dem blive sørderrene og fortærede af vilde Dyr, og jeg twivler ikke om, at mange af vores fromme Kristne vilde synes om at se paa en Forestilling af denne Slags. Hvad skulle vi gjøre? Gud har givet os en Lov. Skulle vi adlyde den? Vi ere — dog ikke ved vores egne Handlinger — stillede saaledes, at vi ikke kunne klare os selv. Vi ere mellem Guds og de Forenede Staters Regjerings Hænder. Gud har givet os en Besaling, som vi skulle udføre. Han har besalet at slutte disse Pagter for Tid og Evighed, og han har aabenbaret denne Lov ved det hellige Præstedomme og de rette Kilder, som han har beskifket til at overbringe dette Budskab, og vi, som ere blevne døbte med den samme Daab og nyde af den samme Land, vide for os selv, at disse Lærdomme ere sande. Jeg ved, at de ere sande, selv om ingen Anden ved det. Jeg er overbevist derom og kan ikke undlade at vide det, og alle Kongressens Love og Forstricter saavel som Domstolenes Bestemmelser, kunne ikke forandre min Mening. Jeg ved at Gud er Ophavsmanden til dem og kan selvfolgelig bære Bidnessbyrd derom. Kan jeg gjøre der ved? Nej.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Marts.

Vinf til det arbejdende Præstedomme.

De Eldster, der ere bestjærtigede med at forkynde Jesu Kristi Evangelium, hvilket er Sandheden,aabenharet fra Himmelten, have megen Fordom og mange Traditioner at kjæmpe mod. De blive hyppigt imødegaaede af Folk, hvis Hjørter, paa Grund af Uvidenhed om de Helliges sande Karakter og de Verdomme, de forkynde, ere syldte med Bitterhed. Som Følge af dette, er det af største Vigtighed for Brødrene at handle og tale forsigtigt og med Bisdom, og søge at sætte dem paa den bedst mulige Fod med deres Tilhørere. Denne Forsigtighedsregel efterfølges ikke, naar der gjøres skarpe Angreb paa Nutidens forstjellige Sekter, til en eller anden af hvilke Tilhørerne efter al Sandsynlighed befjender sig. En saadan Fremgangsmaade tjener kun til at opvække en bitter og stridbar Aand, hvilket i højeste Grad er usovnelig med en Tilstand, hvori Sindet er modtageligt for Sandheden. Det er i Særdeleshed tilraadeligt, selv naar Brødrene ere nødsagede til, paa en sammenlignende Maade, at berøre de eksisterende Religioners Bildfareller, ikke at nævne specielle Sekter, saadanne som Katholiker, Lutheraner, Methodister, Baptister osv. Vi tro, at Brødrene ville stemme overens med os, naar vi se Sagen fra det Standpunkt, at vi i enhver Henseende kunne udføre langt mere Godt ved at føre en forsonlig Aand med os, i Særdeleshed saavidt vor Omgang med Folket vedkommer, end dersom vi give Plads for en stridbar Sindstemming.

Eldsterne kunne ikke udøve for megen Forsigtighed i deres Prædiken. Ved at udføre denne Pligt, skulde de altid selv fuldt forstaa og være i stand til at bevise, hvad de gør, at Andre skulle forstaa. En Prædikant, der indlader sig paa at fremkomme med Noget, han ikke er i stand til at kunne bevise, er ligesom et Meneste, der vover sig ud paa en usikker Is. Ikke alene gaar han i bestandig Fare for hvert Øjeblik at glide og falde, men ogsaa i Fare for at komme paa et skrøbeligt Sted, hvor han vil falde igennem og blive opslugt af Vandet nedemunder. Eller med andre Ord: han er i Fare for at blive beskjæmmet af disse, som vente en Lejlighed til at overvinde ham. Lad Eldsterne prædike, hvad der er i Overensstemmelse med Skrifterne. Saavidt Principerne og Begreberne vedkomme, er det bedre at tale langsomt og sikkert end at tale hurtigt og være utsat for at tage Fejl. For at prædike forbres en kraftig Sjæls Anstrengelse, og denne Anstrengelse er kraftigere naar Sindet er oplyst af Herrens Aand; Prædiken skulde derfor udføres med Tænk-somhed og Omhu. Maar der ansføres fra Skrifterne, burde dette gjøres, om ikke muligt med akkurat de samme Ord, saa dog saa nær til Virkeligheden som muligt, men i ethvert Tilfælde skal altid Meningen eller Opsattelsen af det Anførte bevares. Dersom vi ere ligegeydige, uregelmæssige og urigtige i denne Henseende, ere tænkende Mennesker tilbøjelige til at tro om os, at vi ere ligesaa i andre Henseender. For Exempel: Dersom vi af Mangl paa tilbørlig Omhyggelighed begaa Fejltagelser i Ting, der ere indlysende, ville tænkende Mennesker, naar vi høre Vidnesbyrd om

Sandheden af Guds Værk, være nærvært at antage os i stand til at gøre Fejltagelser i denne Henseende, saavæsom i andre.

Blandt Evangeliets talrige Gaver og Naademidler, synes ingen større og helligere end Visdommens Gave. Vi kunne besiddde stor Kundstab om Skaberens Bestemmelser og Hensigter; vi kunne tale med ny Tunger; vi kunne have Helbredebens Gave; vi kunne have stor Tro; vi kunne være i stand til at bedømme de Aander, der ere overalt paa Jorden; vi kunne, ved Guds Gave, uddrive Djævle; men dersom vi ikke have Visdom, ville vores Administrationer som den Allerhøjestes Ejendomme, være mere eller mindre mangefulde. Det er denne ene himmeliske Gave, der sætter Besidderen i stand til, paa den rette Maade, at bruge enhver anden Magt og Naadegave, med hvilken en Hjærlig Fader har velsignet ham. Det er det Nor, uden hvilket Skibet bliver lastet hid og did af de limefulde Bølger paa Livets Ocean. Hvert Individ kan øve sig i Visdom, og det er Guds Ejendommes Pligt at høge at forsgå denne uwunderlige Gave ved Tro og Bon, ved bestandig Tænken og ved at lægge et forstandigt Baand paa hans Naturs almindelige Tilhøjeligheder.

Lad os udføre vor Pligt med Energi, Flid og Aand, og lad hele vor Vandel blive styret af den himmeliske Visdom, der vil gøre os i stand til at vandre paa Livets og Frejhens Sti.

Norrespondance.

Kristiania den 13de Januar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kære Broder!

Jeg vil give Dig en lille Beretning om denne Mission. Vi have gode Forsamlinger her i vor Sal, saavel som paa flere Steder i Byen, hvilke ere velbesøgte af Hellige og Fremmede, og flere have i den senere Tid forenet sig med Kirken.

Tredie Juledag havde vi en Fest med Juletræ for vor Søndagsstole, som var besøgt af henved 90 Børn, foruden endel af deres Forældre samt Sangkoret. Salen var vel oplyst, og Festen tog sin Begyndelse Kl. 3 og sluttede Kl. 8 Aften til almindelig Tilfredshed.

Søndagen den 4de Januar gav vort Sangkor, efter Forsamlingens Ophør, en vellykket Koncert, hvorefter jeg havde Lejlighed til at døbe to gode, unge Mænd, hvilke jeg tror, snart ville gaa ud og

bære Bidnesbyrd om Sandheden; desuden have vi i sidste Uge døbt To, og der er Flere, der staa med Tro paa Evangeliet, som jeg forventer snart ville anname det.

De unge Mænds Møder ere talrigt besøgte. Nogle af Medlemmerne har jeg sendt ud paa Mission, og næste Uge tenker jeg at udsende flere. Søstrene have gode Forsamlinger og ere meget virksomme i at besøge de Syge, klæde og undersøtte de Fattige, og de have desuden bidraget 33 Kroner til Missionærernes Beklædning. Det ser ud som om et nyt Liv begynder at øve sig gjældende i Missionen i det ny Aar.

De timelige Omstændigheder ere meget trange; flere af de Hellige ere uden Arbejde, men dog øve de at opfylde deres Pligter det bedste de kunnen, og en god Aand er herskende iblandt dem. Brødrene, saavidt mig bekjendt, saavel som mig

selv, befinde os vel, og det Samme haaber jeg at være Tilfældet med Dig og Brødrene, som omgive Dig. Jeg føler mig glad ved at arbejde for dette store Værk, til samme Tid som jeg føler min Ufuldkommenhed; men mit Ønske og min Bøn er til min himmelske Fader, at han vil

flette mig ifstand til at opfylde mine Bligter, og fremme Missionen i dette Land.

Mange Hilsner til Dig fra Brødrene og alle de Hellige og fra mig,

Din ringe Broder
i den ny og evige Bagt.

J. Halvorsen.

Evangeliet for de Levende og Døde.

(Fortsat fra Side 136.)

Der er en uafbrudt Harmoni mellem Jesu Lærdomme og alle de gamle Profeters og Apostles, saavel som Joseph Smiths, der er blevet oprejsst til at oprette denne sidste store Uddeling. Denne smukke Overensstemmelse skulle være paaafaldende for Undersøgeren. Han skulde spørge sig selv, om et saa fuldkomment System kan være Frugten af udelukkende menneskelig Opfindsomhed. Det er visstliget det mest flaaende og ualmindelige Fænomen. Denne Overensstemmen af Lære, Principer og Følelser er det mest Forbausende, i Betragtning af det store, forvirrede, modsigende og forvirkede religiøse Mælstrøm, som den saakaldte Kristendom fremstiller. Skinnet af de gamle saa vel som den nyere Profets Lærdomme, maa i det Mindste være ny og virke opmuntrende i denne vor Tidsalders religiøse Forvirring.

Lad os betragte Joseph Smiths Bevretninger om Menneskeslægtens fremtidige Tilstand, Såde om Såde med Frelsers og Apostelen Pauli Udtalelser. I Hiram, Portage County, Ohio, U. S. A., blev det tilladt denne nyere Profet tilsigemed Sidney Rigdon at se et herligt Syn, ved hvilket deres Hjerter bleve aabnede til at fatte denne store Gjenstand. En

Del af hvad de saa, blevet de befalede at nedskrive, og findes offentliggjort i Bagtens Bog 92de Stykke. Angaaende de, der udelukke sig fra Frelse ved at synde mod den Hellig-Land, er der streltet: „Saa siger Herren om alle dem, der hænde min Kraft, og ere blevne delagtige deri, og dog have ladet sig overvinde ved Djævelens Kraft til at fornægte Sandheden og trodse min Magt, disse ere de, der ere Fortabelsens Børn, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare fødte, thi de ere Bredes Kar, fordømte til at lide Guds Brede med Djævelen og hans Engle i Evighed, og om hvem jeg har sagt, at der er ingen Forladelse i denne Verden, ejheller i den tilkommende.“

Angaaende de, der skulle komme frem i de „Retfærdiges Opstandelse“, siger der: „Disse ere de, der annammede Jesu Bidnesbyrd, troede paa hans Navn, blevet døbte i Lighed med hans Begravelse, blevet begravne i Bandet i hans Navn, og dette ifølge den Befaling, som han har givet, at naar de holdt Befalingerne, skulle de vorde toede og rensede fra alle deres Synder, og annamme den Hellig-Land ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til den Magt“, osv.

„Disse ere de, hvis Legemer ere celestiale (himmelstede), hvis Hærlighed er som Solens Glans, ja Guds Hærlighed, den højeste af alle, paa hvilken Hærlighed Solen paa Firmamentet er et Villedes, som strevet er.

Og atter, vi saa den terrestriale Verden, og se: disse ere de, som ere af det Terrestriale, hvis Hærlighed er forstjellig fra den Hørstefødtes Menigheds, som have annammet af Faderens Fylde, ligesom Maanens Glans er forstjellig fra Solens paa Firmamentet. Se, disse ere de, der døde uden Lov, og ligeledes de, der ere de Menneskers Nander, der have været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes lig Mennesker i Kjødet, som ikke annammede Jesu Bidnesbyrd i Kjødet, men siden efter annammede det. Disse ere Jordens hedderlige Mennesker, som vare forblindeværet ved Menneskers Underfundighed. Disse annamme af hans Hærlighed, men ikke dens Fylde. Disse ere de, der annammede af Sønnens Nærværelse, men ikke af Faderens Fylde, hvorfor de ere terrestriale Legemer og ere forstjellig i Hærlighed, som Maanens Glans er fra Solens“ osv.

„Og atter, vi saa de Telestiales Hærlighed, hvilken Hærlighed er den mindre, ligesom Stjernernes Glans er forstjellig fra Maanens Glans paa Firmamentet . . . Disse ere de, der ikke skulle vorde forløste fra Djævelen førend den sidste Opstandelse, naar den Herre Kristus, det Guds Lam, har fuldendt sit Værk.“

Enten saa Læseren vil antage vort Bidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Profet, eller ikke, kan han i det Mindste ikke med Agtelse for Sandheden bencægte, at der mellem hans Lærdommene og Bibelens Lærdomme er en Kjæde,

der sammenbindes dem til et samstemmende Hele. Denne smukke Harmoni viser sig ikke alene i det Auførte, men er herskende i ethvert af de store Principer, som denne store Sidste-Dages Profet forkyndte. Jo mere den oprigtige Sandhedssøger nærmer sig Gjenstanden, jo mere vil dette blive sjælsynligt for ham, som følge af hans fordomssri Undersøgelser.

Alle de hellige Profeter fra Verdens Begyndelse have omtalt og skuet hen til Tiden for Menneskenes Søns hærlige Tilkomst i de sidste Dage for at regjere over Jorden. I Forbindelse med denne store Begivenhed have de afmalet paa en tydelig og profetisk Maade de frygtelige Tilbragelser, som skulle gaa forud for dette. De Ugudelige, som ikke ville lytte til Himmelens Besalinger, ville blive bortsejede fra Jorden ved Straffedomene, ligesom ved en overstyrrende Vandflod. Hungersnød, Plage, Pest, Krig, Oprør, Opstand og Ødelæggelser i alle deres forfærdelige Skiftelser ville hjemmøge disse, der nu finde en Fornøjelse i at nedspole dem i de Laster og Bedrystiggeligheder, der tiltage som en Forbrydelse i Himmelens Hærskares Afsyn. Denne Trængselstid, som allerede har begyndt at vise sig, er bleven betegnet som „Herrens store og forfærdelige Dag“. Denne frygtelige Tid, da „de Ugudelige skulle slaa de Ugudelige“, er nødvendig at skulle gaa forud for Kongernes Konges Konne. Tusindaaarsriget, en Retfærdigheds og Fredsregjering, vilde blive umulig med Jorden opfyldt af Myriader af menneskelige Baesner, der ere nedsmukne i Fordervelsens Svalg og glædende sig i Boldshandlinger og Strid. De ville ikke omvende dem, og for at indføre Renhed og Fred, maa disse, som leve i Modstrid dertil, utslettes af Tilværelsen. Af denne Grund er det Forsynets Be-

stemmelse, at disse, som blive tilbage til Kristi Komme, ville alene blive Saadanne, som ville høje dem for hans Scepter, og saaledes leve i Overensstemmelse med Retfærdighed og Sandhed.

Dersom det ikke var for at opfylde et herligt Øfste, vilde Jorden, paa Grund af dens Beboeres Fordærvelse, blive slagen med en uoprettelig Forbandelse. Beskaffenheten af dette Øfste er fremsat i de to sidste Vers af Malachias Profeti: „Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, før den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerte til Børn, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Vand.“

Hvilken smuk og merkværdig Harmoni findes der ikke mellem Beskaffenheten af dette store Øfste og de Principer, som ere fremsatte i nærværende Artikel: Evangeliet for de Levende saavel som for de Døde. I den Uddeling, som i Midten af Tiden blev indført af Frelseren personlig, var, som her bemærket, Evangeliets glade Tidender ikke alene for Mennesker i Kjødet, men ogsaa for dem, der vare i Aanden. De Sidste-Dages Hellige paastaa, at de sidste Dages Uddeling blev aabnet ved at Profeten Joseph Smith blev oprejst. Denne store og gode Mand, tilligemed hans Broder Hyrum, Kirkens Patriark, sit en lignende Skjæbne som Frelseren. De blev dreæbte af en ræsende Pøbelhob af religiøse Skinhellige, for ingen anden Marsag end at de forkyndte, at Gud igjen havde talt fra Himmelnen som for-dum. Ligesom de gamle Profeter, vare de trofaste mod deres Vidnesbyrd indtil deres sidste Aandedræt, og beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod. Men deres Mission var, ligesaa lidt som deres store Mesters, indskraenket til de Levendes Sphære; den udstrakte sig ogsaa, ligesom

dennes, til de Afsødes Aander. Dersom blev ogsaa denne Profet bortkaldt fra dette Liv, for ataabne en ny og senere Uddeling i Livet hinsides, efterat han ved Abenbaring fra Gud havde udført sit Arbejde her, nemlig at gjenoprette den sande Kristi Kirke med Apostler og Profeter, Højpræster, de Halvsjælds, Eldster, Präster, Lærere, Diaconer og enhver anden Embedsmann, tilligemed de nødvendige Raad, Domstole og andre Organisationer, ligesom i fordums Dage. Det Værk, som han havde været det udvalgte Redskab til at faa paabegyndt her, kunde, under guddommelig Ledelse, blive fortsat af disse hinsides, som holdt det samme Prestebomme, der her var blevet bekræftet paa ham og som tilhører ham i Evigheden. Den samme Myndighed, som gjorde ham istand til at fuldføre sit Arbejde her, er i Kraft i Rigerne hinsides Graven. Paa denne Maade er der dannet en Kjede, der sammenlænker den Førstefødtes synlige Kirke paa denne Side med det samme evige System paa den anden Side Sløret. Ved Hjælp af disse Midler er der dannet en Forbindelseskjæde mellem Børnene (de Lydige i denne Slægt) og Fædrene, som ere gaade ind i den anden Sphære.

Malachias, hvem vi har citeret, talte ved Inspiration, og vi paastaa, at hans Forudsigelser have faaet en bogstavelig Opfyldelse. Dersom vor Læser bekjender sig at være en Bibel-Troende, maa han, for at være folgerigtig, enten antage for sandt, at Elias, Profeten, har været her eller at han vil komme engang i Fremtiden. Da Enhver kan se, at Profetiens Finger peger hen til denne hedengangne Profets Komme i en vis Hensigt, er vor Paastand om, at han har været her, en Gjenstand der er verd at undersøge. Vi erklære, at han personlig har vist sig for Profeten Joseph Smith og Oliver Cow-

dery, i det Tempel, som af de Sidste-Dages Hellige var blevet opbygget og indviet til Herren i hellige Øjemed, i Kirtland, Staten Ohio, Forenede Stater, Amerika. Dette Besøg fandt Sted den 3. April 1836. De bleve efterhaanden ved samme Lejlighed besøgte af andre af de gamle Profeter, som meddelte dem Nøglerne og Myndigheden til sin særlige Uddeling, for at al den Kraft, som hver især havde, kunne blive sammendraget i den største af alle Uddelingerne, den i de sidste Dage, for at berede Menneskens Søns Komme. Jeg vil anføre de ovennevnte Brødres Beretning om denne Begivenhed: „Da dette Syn var tilende, aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himmelens uden at smage Døden, stod foran os og sagde: Se, Tiden er kommen, som omtalt ved Malakias Minde, der vidnede, at jeg, Elias, skal sendes førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at vende Fædrene Hjørter til Børnene og Børnenes Hjørter til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slagen ned med Vand. Derfor overdrages denne Husholdnings Nøgler i Eders Hænder, og derved kanne I vide, at Herrens store og forfærdelige Dag nærmer sig, ja er for Døren.“

Fra den Tid af, at Joseph Smith og Oliver Cowdery blev begunstigede med dette herlige Syn, begyndte Virkningerne af den store Elias Besøg at fåste Nødder, indtil Grenene fra den dengang udsaaede Sæd spredte sig til Jordens yderste Dele. Et stort Værk er i Fremgang, men paa Grund af at „Mørket skuler Jordens og Dunkehed Folkene“, giver Verden ikke Agt derpaa. Dette er begrundet paa, at de ikke have omvendt dem eller ere blevne født af Vand og Aand, uden hvilket Mennesket aldrig kan opnaa at se,

langt mindre indgaa i Guds Rige. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Eldster ere ifær med at bringe Evangeliet til Nationerne, og de vandre omtrig uden Prung og Taske ligesom i Fordunis Dage. Maaned efter Maaned og Aar efter Aar forlade store Sel-skaber af de, der tro disse Eldsters Bidnesbyrd, deres Fædreland for at gaa til Kirkens Indsamlingssted. Den Indflydelse, der bringer dem til at legge deres Bej til det udvalgte Land, hvor de sidste Dages Zion bliver bygget, er den Kraft, der vender deres Hjørter til Fædrene, som ere gaaede forud for dem, uden at have havt det Privilegium at høre Frelsningssplanen forholdt for sig her paa Jorden. Daab, Haandspaa-leggelse og andre Ordinancer for de Døde, kunne alene blive udførte i hellige Bygninger, faldet Templer, som ere opbyggede til den Allerhøjeste i hellige Øjemed. De hellige slotte sig sammen for at hjalpe til at oprette saadanne Bygninger, for at de kunne gaa ind i disse og administrere for Fædrene, der ere gaaede forud, saa at disse kunne blive „dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden“, og have Del i Frelserens Evangeliums Velsig-nelser og Rettigheder.

Saaledes blive Malachiæ Ord, an-gaaende at vende Fædrene Hjørter til Børnene og Børnenes til Fædrene, opfyldte. Ved deres Arbeider udvise Børnene deres Interesse for deres Fædres Frelse. De hellige, der ere bosatte i Bjergenes frugtbare Dale i den nordvestlige Del af Amerika, ere bestjæltigede med at opbygge Templer til Himmelens Gud, og virke med fuld Tro paa en gjensidig Virksomhed med Fædrene, for hvem de arbejde. De have en fuld Kunde-slav om, at Principet om at vende deres Hjørter til Fædrene, inølder Gjenklang

fra de Vortgangnes Aander, til hvilke Evangeliet bliver prædiket. Et Tempel, indviet til deri at udføre Ordinancer for de Døde og andre Ordinancer, er fuldført, og tre andre under Opsprelse. Det er ogsaa en Del af de Helliges Tro, at det store Arbejde, de Dødes Forløsning, vil blive forsat gjennem Tusindaarsbriget, og ved Enden af denne tusindaarige Fredsregjering, skal Kristus lægge alle Ting under sine Fodder, og saaledes blive Sejrherre over „Død, Helvede og Graven.“ Naar dette store Gjenløsnings-Arbejde er fuldført, vil han fremstille Riget i dets Fuldkommenhed for sin Fader, som da vil lade sin Enbaarne antage det og regjere over det i al Ewighed.

Vi erkjende, at vi ereude af Stand til at fremstille, selv det fjernehste Billedede af Storheden af den udstrakte Plan, der er lagt i Himmelten for Menneskelægtens Forløsning. Men hvor svage Resultaterne af vores Bestræbelser end ere, er det maaske tilstrækkeligt til at vise, at den frelsende Plan bærer Præget af Gud-

dommelighed. Det er et System, som paa Grund af dets Storhed og Skønhed, tiltaler Menneskets intellektuelle, moraliske og religiøse Natur. Og naar de Gjenløstes Hørskarer skulle synge en ny Lovsang for Gud og Lammet, vil dette være en Tilkjendegivelse om, at de nu tydeligt forstaa denne store Plan, der ikke alene omfatter Frelse for levende Slegter, men ogsaa strækker sig langt ind i Ewigheden og omfatter alt det som var, er og endnu ligger i Fremtidens Skjød.

Vi opfordre alle Mennesker overalt til at omvende sig og slække sig om Frelserens Banner, saa at de kunne hjelpe til at udføre det store Gjenløsnings-Arbejde, og blive agtede værdige til, flittelig at indtage en Plads i de Frelstes Skare. Thi vi bære i Jesu Kristi Navn Bidnesbyrd om, at den evige Fader har brudt den lange Tanished, som har hersket, og ved Abenbaring gjenoprettet sin Kirke her paa Jorden til Frelse for Alle, som ville adlyde hans guddommelige Billies Førstifter.

Kristi Forsoning.

Følgen af den første Synd var Forvisning fra Guds Nærvarelse og Afstjærelse fra direkte Forbindelse med ham. Denne aandelige Død overgik det første Menneske, og en Kærbim med et flammande Sværd, blev sat til at vogte Adgangen til Livets Træ, forat han ikke fulde myde deraf i sin Forvisning og leve for evigt. Hverken han eller hans Sæd blev tilladt at dø den legemlige Død, før hellige Engle blev bestykkede at aabenbare Principet om Forsoning, og Maaden hvorpaas Liv og Uddødelighed kunde opnaaes formedelst Evangeliet. I Forsonings-

Ioven blev Abels Kvæg-Ofringer antagne, medens Kains Ofring af Jordens Frugter, der røbede Vanbro, blev ikke antaget. Disse, som lig Abel visste deres Tro i deres Gjerninger, have den Rettighed at faa deres Navne nedstrevne i Lammets, det slagtedes, Livsens Bog fra Verdens Begyndelse (Joh. 1ab. 13, 8). Ligesom denne Forsoning vedkommer baade Legemet og Aland, saaledes fordres der ogsaa Lydighed af begge. „Ligesom Legemet er dødt uden Aland, saaledes er og Troen død uden Gjerninger“ (Jakob 2, 26).

Som Følge af et stort og evigt

Øjemed, ere Menneskernes Aander inde-slættede i kjødelige Legemer; og noget Haab om at frelse det ene uasshængigt af det andet, er bedrageri. Det Religions-system, der ikke larer Dophøjelse og Udbøde-lighed af baade Legeme og Sjæl, er ikke af Gud. Kristi Forsoning har ikke alene brudt Strauen mellem Mennesket og dets Gud, men den medsorte et Haab, som havde oplyst Patriarkerne og Profeterne Bej: „at de maatte erholde en hellige Opstandelse“ (Hebr. 11, 35). Forloseren gik ikke tilbage til sin Fader, før han havde forlyndt Frihed for de fangne Aander, oprejsjt sit eget Legeme fra Graven uden at have set Forraadnelse, og aabnet mange af de Helliges Grave, som en Forstegrøde af de Hensovede (Math. 27, 52, 53), til Bevis for, at „esterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske;“ ved hvilket ogsaa hans Disciple erholdt fuld Forstyring om, at „ligeom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo“ (1 Kor. 15, 22). Dersom aandelig Død, eller Afsondring fra Livets Kilde, fulgte af Overtrædelsen, saa maa en Tilbagevenden hertil følge Forsoningen. Dersom en Adstillelse af Aanden og Legemet med en Tilbagevenden af det Sidste til sit oprindelige Element, blev bevirket ved Synd, maa en Gjenorganisation af Legemet og en Gjenforening af dette med Aanden, blive oprettet ved Forsoningen; paa anden Maade vilde Gjenløsningen ikke blive fuldstændig. Beviser dette, at Alle uden Forskjel ville blive frelste? Saa vidt smaa Børn og andre utilregnelige Væsner angaar, ja; men Gud holder Menneskelsægten ansvarlig for det Lys, som er i dem; Samvittigheden enten anklager eller undskylder. Han holder dem ogsaa ansvarlige for den Kundslab, han har aabenbaret til dem gjennem Evangeliet, hvilket er et Abenbarings- og

Forældings-System, der bereder dets Tilhængere for en Dophøjelse og Tilvært uden Ende. Med et Øjemed, intet ringere end dette, forlod vor Frelser sin Faders Bolig og blev delagtig i Menneskets Dødelighed, idet han gik ned under alle Ting, og vendte derpaa tilbage til Himmelten, idet han saaledes tog selve Fangenslabet til Fange; der vil han regjere, indtil han har lagt Alt under sine Fodder, befriet Jorden fra Dødens Nag, ophøjet alle dem til Troner, der her have været udholdne og trofaste indtil Enden. Disse ere de, der have Del i den første Opstandelse, over hvem den anden Død ingen Magt har.

Saa meget ere Menneskene vildfarne fra Gud, at Jesus sagde: „Dg Ingen hænder, hvor Sonnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sonnen, og hvem Sonnen vil aabenbare det“ (Jn. 10, 22). Hvorledes er det idag med disse, som fornægte forsat Abenbaring? Deres Tro fremstiller Gud som et Bæsen uden Legeme, Dele eller Videnslaber, til samme Tit som Vibelen erklærer, at han slakte Mennesket i sit eget Billede, og at Jesus, da han var i Kjødet, var hans Bæsens udtrykte Billede (Hebr. 1, 3). Istedet for den ophøjede Enhed, som Jesus lærté og bad for og i hvilke hans umiddelbare Efterfolgere glædede sig, „én Herre, én Tro, én Daab,“ osv., have vi en Mængde mystiske Daarflaber under dette hellige Navn, for at belæste, at „hvov der ikke er Syner, forsægter Folket“ (Ordspr. 29, 18 og Micha 3, 5—12). Apostlene erklærede, at „Ingen kan lasde Jesum Herre uden ved den Hellig Aand,“ og at „saa ved og Ingen det, som er i Gud uden Guds Aand. Jesus selv fortalte en Læser i Israel, at „inden Nogen bliver født paany kan han ikke se Guds Rige.“

Vi ville her bemærke til Vibeltroende,

at ved at adlyde Evangeliets Principer, erholde vi Adgang til „Børnenes Brød“ og til Forsoning med Faderens Hus. Jesus aabnede denne Dør, da han i Jordans Flod underkastede sig Daabs-Ordnancen og blev fyldt med den Hellig-Aland i synlig Skikkelse, medens Faderens Røst udtalte hans Velbehag og befalede alle Mennesker at høre hans Søn. Giv derfor Agt paa denne Læser, der saaledes er beskikket ved Guds Røst. „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden Nogen bliver fyldt af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rig.“ Overvej denne Beskaling, Læser, og sammenlign det med Kristi egen Lydighed, og Du vil blive overbevist om Nødvendigheden af en absolut Lydighed, for at kunne erholde Besignelsen. Paulus siger herom til Gal-

terne: „Thi J. saa Mange, som ere døbte til Kristum; have iført Kristum os.“ (Gal. 3, 27—29; se ogsaa Rom. 6, 3—5). Peter søgte at bevirke Lydighed ved Beskaling og Løfte. Han sagde: „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og J. skulle faa den Hellig-Alands Gave“ (Ap. Gj. 2, 38). Da denne Hellig-Aland, som kommer fra Faderen, er saa nødvendig for at faa Kundskab om ham og for at forsone os med ham; er til vor Beskaling og hjelpe os til al god Tale og alle gode Handlinger; helliger Hjærtet og renser Legemet; som en Kilde i os, der udspringer til evigt Liv: hvem af Menneskenes Sønner er da saa rig, at han kan forsvemme en saa stor Frelse?

Postvæsenet i Salt Lake City. Fra Postmester John T. Lynch have vi modtaget en Opgjørelse over Salt Lake City Postkontors Forretninger for Året 1879. Nogle af disse opgivne Talstørrelser kunde maaße være af Interesse for vore Læsere. Totalindtægten af almindelige Forretninger beløber sig til 22,623 Dll. 40 Cents, medens Udgifterne have beløbet sig til 11,608 Dll. 65 Cents, hvilket giver et Overskud af 11,041 Dll. 75 Cents. Indbetalte Postanvisninger andrager 337,688 Dll. 98 Cents og udbetales 336,902 Dll. 85 Cents. Der er fra Byen affendant 4,956 Pengebreve og ankomne 14,596. Af almindelige Breve, Brevkort indbefattede, er affendant 730,000, af andre Forsendelser 1,580,000; ankomne Breve og Brevkort 912,500, hvoraf 904,021 ere udleverede, 3,900 tilbagesendte Affenderen og 4,579 indsendte til Bревaabningskontoret.

(Deseret News.)

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor	161.	Evangeliet for de Levende og	
Nedaktionsbemærkninger :		Døde	170.
Vink til det arbejdende Præstedømme	168.	Jesu Forsoning	174.
Korrespondance	169.	Blandingar	176.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Vilhelmsen.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.